

Riksdagen

Stenografiska uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2009/10:1

Stenografiska
uppteckningar
2009/10:1

Onsdagen den 16 september

1 § Europeiska rådet

Statsminister Fredrik Reinfeldt

Information och samråd inför Europeiska rådets möte den 17 september 2009

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Klockan är 10.00 och jag förklarar detta sammanträde öppnat. Jag säger välkommen inte bara till nämndens ledamöter och övriga i salen utan också till statsministern, till statssekreterare Gustaf Lind och till departementsråden Diana Madunic och Katarina Areskoug från Statsrådsberedningen.

Det här är alltså ett öppet möte med riksdagens EU-nämnd, och därför säger jag välkommen även till er som följer detta utifrån i riksdagens infocentrum, på webben eller i SVT där detta ska sändas. Här ska vi få information av statsministern och sedan samråda med statsministern och regeringen inför det extra möte med EU:s stats- och regeringschefer som äger rum i morgon.

EU-nämnden är det organ i riksdagen där regeringen förankrar sina positioner inför beslut i EU:s ministerråd och inför möten i det så kallade Europeiska rådet, alltså toppmöteskonstellationen. I det sistnämnda fallet måste den här förankringen ske oavsett om det förväntas fattas beslut eller inte, alltså inför varje möte med stats- och regeringscheferna som detta informella som äger rum i morgon.

Det är ordförandeskapet, vilket är den svenska regeringen detta halvår, som har kallat till det här extra informella mötet, och detta inför det så kallade G20-mötet i amerikanska Pittsburgh i nästa vecka och också inför fortsatta förhandlingar i klimatfrågan inför det globala möte som äger rum i Köpenhamn senare i höst. Både kris- och klimatfrågorna har beretts vid flera tillfällen förut i EU-nämnden både med statsministern och med berörd fackminister, men just det här mötet samråder vi för första gången om i dag.

Information om tidigare möten kan ni hitta på riksdagen.se i EU-nämndens dokumentation, och information om det här mötet och inbjudan till detsamma är utsänt bland annat i ett så kallat herdabrev, vilket är inbjudningsbrevet från ordföranden. Det har bland annat publicerats på ordförandeskapets webbplats som heter se2009.eu. Brevet har också delats här på bordet i salen.

EU-nämndens roll är att kontrollera regeringens position och förhandlingsupplägg inför mötet. Sedan är det alltid upp till regeringen att förhandla och försöka komma överens med de 26 andra medlemsländerna vid mötet. EU:s ordförandeland har dessutom ett särskilt ansvar för att leda mötet och nå fram till beslut och kompromisser, och sedan den 1 juli i år är det som sagt Sverige som har den rollen. Därför vill jag påminna om att Sveriges regering är skyldig att samråda med Sveriges riksdag precis som vanligt inför rådets möten även under svenskt ordförandeskap, men jag vill också särskilt nämna det här om ordföranderollen eftersom det är första gången vi ses så här under detta ordförandeskap och vi kommer att behöva ta hänsyn till ordförandeskapets speciella roll.

Vårt samråd här går till så att vi först hör statsministern redogöra för regeringens förväntningar och upplägg inför mötet. Därefter får ledamöterna ställa frågor och framföra synpunkter. På det här mötet förväntas som sagt inga skarpa beslut, och därför förhåller vi oss inte heller till sådana exakta texter men väl till regeringens positioner och upplägg inför mötet, och det kommer ledamöterna att få ta ställning till. Detta samråd pågår i en timme. Vi har lite mer begränsad tid än vid vanliga sådana här övningar, så vi slutar ungefär kl. 11.00.

Välkommen och varsågod, statsministern!

Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Fru ordförande! Ledamöter av riksdagens EU-nämnd! Som nämnts har jag i egenskap av ordförande i Europeiska rådet inbjudit EU-ländernas stats- och regeringschefer samt EU-kommissionens ordförande till ett informellt möte i Bryssel i morgon kväll den 17 september. Syftet med mötet är att förbereda en gemensam EU-position inför det G20-toppmöte som ska hållas i Pittsburgh i nästa vecka, den 24 och 25 september.

Mötet i Pittsburgh där jag kommer att representera EU är det tredje i den serie G20-möten på stats- och regeringschefsnivå som har hållits för att diskutera hanteringen av den rådande finanskrisen. Den finansiella krisen har präglat världen i snart ett år. Det som startade som en finansiell kris orsakad av bland annat ansvarslös hantering, riskfyllda finansiella affärer samt brister i regelverk och tillsyn av finansmarknaderna har nu övergått till fallande produktion och hastigt stigande arbetslöshet i en omfattning som saknar motstycke i modern tid. Som ett litet, öppet och handelsberoende land har Sverige drabbats hårt.

I situationer som denna prövas förmågan att ta ansvar. Alliansregeringen har valt en väg präglad av ansvar för de offentliga finanserna, för jobben och välfärdens kärnverksamheter. Genom att lägga om den ekonomiska politiken i en mycket expansiv riktning har vi dels försökt att dämpa fallet för Sverige, dels försökt att stärka utgångsläget när konjunkturen vänder.

Jämfört med övriga länder inom OECD-området är den ekonomiska politiken i Sverige en av de mest expansiva. Denna omläggning av finanspolitiken har skett samtidigt som vi värnat om beredskapen för att kunna hantera en fördjupad och mer långvarig kris orsakad av till exempel fortsatta problem i de finansiella systemen.

Det finns nu tecken som talar för en stabilisering i världsekonomin. Därför är det viktigt att vara tydlig med att krisen långt ifrån är över. Vi

måste fortsatt vara beredda på insatser för att dämpa fallet i sysselsättningen. Vi ser detta snart taget över hela världen. Vi måste inskräpa att fortsatt arbete behövs för att motverka att ännu fler människor förlorar sitt arbete. Vi måste också se till att den nuvarande krisen inte kan upprepa sig.

Viktigt att slå fast är att det samordnade och samlade arbete som skett i världen har gett resultat. Framsteg har gjorts bland annat tack vare de konkreta åtgärder vi inom EU och G20 har enats om under vintern och våren. Dessa åtgärder kommer vi nu att följa upp och utveckla i Pittsburgh.

Agendan för G20-mötet är lång. Jag ser framför allt följande huvudfrågor: Den ekonomiska situationen och utformningen av framtida exitstrategier, det vill säga strategier som ska ta oss ur de nuvarande stimulansåtgärderna. Regelverk och bonussystem inom den finansiella sektorn är punkt två. Punkt tre är reformer och resurser inom Internationella valutafonden, IMF, och Världsbanken, och den fjärde punkten är klimatfinansiering.

Som ordförande är det i första hand min uppgift att ena EU:s medlemsländer kring gemensamma ståndpunkter i dessa frågor och representera EU i diskussionen mellan världens största ekonomier i Pittsburgh.

Att EU står enat är viktigt, inte minst för att nå fram med frågor som är långt ifrån enkla men viktiga för utvecklingen på både kort och lång sikt. En enad EU-röst väger tungt när vi diskuterar den globala ekonomin. EU:s medlemsländer utgör tillsammans världens största ekonomi och världens största enhetliga marknad. Med ett klart och tydligt mandat från toppmötet på torsdag kommer EU i Pittsburgh att kunna tala och agera med en tydlig och stark röst.

Fru ordförande! Våra främsta ambitioner inför mötet i morgon är följande: De åtgärder som har vidtagits måste upprätthållas till dess att den ekonomiska återhämtningen har säkrats, hållbarheten i de offentliga finanserna förbättras och försämringen på arbetsmarknaden hejdas. Vi måste samtidigt börja utforma en så kallad exit strategy som i samordnade former kan genomföras när tiden är mogen. Stärkt ekonomisk samordning för att motverka framtida obalanser är och förblir viktig. På samma sätt som världen enade sig i att stå emot krisen då den uppkom måste världen nu också förmås att förenas för att något liknande inte ska ske igen.

Man måste stärka den finansiella tillsynsstrukturen så att den innehåller globala standarder för makrotillsyn över gränsöverskridande finansiella institut. Stärkta kapitaltäckningsregler bör införas liksom internationellt samordnade redovisningsstandarder.

Att få banksektorn att fungera normalt förblir avgörande för att få fart på kreditflödena och återställa tillväxten. Det är i sin tur avgörande för att skapa grund för att arbetslösheten kan trängas tillbaka. Den orimliga bonuskultur som har vuxit fram och skapat allvarliga problem måste också få ett slut. Bonus- och ersättningssystem måste vara rimliga och får inte utgöra incitament för ett osunt risktagande och ohållbara affärstransaktioner. EU bör därför driva att G20 enas kring internationella regler för finansiella institut uppbackade av hot om sanktioner på nationell nivå och baserade på några vägledande principer. En länk mellan kompensat-

ionssystem och långsiktigt agerande måste finnas. Vi kommer inte att tillåta en återgång till läget före finanskrisen.

Vidare bör vi verka för ett starkt informationsutbyte för att motverka internationell skatteflykt och skatteundandragande som urholkar nationella skattebaser.

EU och G20 har hittills tydligt tagit avstånd från protektionism och betonat vikten av öppna marknader. Detta är mycket positivt, och det är viktigt att denna ståndpunkt upprepas i Pittsburgh. Jag kommer att verka för att EU i morgon ställer sig bakom ambitionen att G20-länderna ska stödja en konkret handlingsplan för att Doharundan ska kunna avslutas 2010.

Fru ordförande! EU bör också driva åtgärder som förhindrar att arbetslösheten biter sig fast på en hög nivå och leder till ökat utanförskap. Det är avgörande för att vi ska komma ur krisen rätt rustade för att kunna tackla framtidens demografiska utmaningar.

En aktiv politik för utbildning och omställning tillsammans med långsiktiga reformer för fler jobb och ökat företagande är, menar vi, vägen mot ökad sysselsättning.

Det är också viktigt att försöka ena EU kring reformerna vad gäller representation och inflytande i IMF och Världsbanken samt att denna reformprocess är transparent. Reform av IMF:s och bankens styrning ska öka utvecklingsländernas inflytande, men finansiella bidrag bör också återspeglas i motsvarande inflytande.

De fattigaste länderna har drabbats hårdare än väntat av den ekonomiska krisen. EU måste därför bidra till att stärka den ekonomiska återhämtningen i världens fattigaste länder. Gjorda utfästelser om ökat bistånd måste efterlevas. Den ekonomiska nedgången får inte användas som ursäkt för att frånga biståndsåtaganden i ett läge där behoven ökat och alternativa finansieringskällor sinat. Vi har ett ansvar att hjälpa dem som drabbats hårt av krisen.

Fru ordförande! Slutligen: Det är min förhoppning att vi i morgon kan enas bakom ambitionen att i Pittsburgh föra frågan om klimatfinansiering ett steg framåt på väg mot Köpenhamn. En överenskommelse om finansiering är viktig för ett lyckat avtal i december, men vi har ont om tid. Det är därför angeläget att vi under G20-mötet får en konstruktiv diskussion som kan underlätta FN-processen. EU är villigt att anta sin rättmätiga del av det internationella finansieringsbehovet och kommer att uppmana andra att ta på sig motsvarande ansvar. Det är viktigt att alla länder utom de minst utvecklade bidrar till att betala kostnaderna för klimatförändringarna i utvecklingsländerna.

Vi bör ta alla tillfällen i akt att göra framsteg i de internationella klimatförhandlingarna. Mötet i Pittsburgh blir ett viktigt tillfälle att ingjuta politisk energi och momentum i processen. Det är ett tillfälle som världen inte har råd att missa.

Sammanfattningsvis kommer i morgon hanteringen av den ekonomiska och finansiella krisen, som så många gånger förr det senaste året, att stå i fokus för vår dagordning men nu med tonvikt på exitstrategin, ersättningssystem och bonusar, resurser och reformer av de internationella finansiella institutionerna och klimatfinansiering.

Om vi på torsdag kan ena EU:s medlemsländer kring en gemensam syn i dessa frågor kommer EU:s röst i Pittsburgh att väga tungt.

Anf. 3 ORDFÖRANDEN:

Då ska vi gå laget runt så att alla partier får komma till tals minst en gång. Tyvärr har vi som sagt lite kortare tid än vanligt i dag och max en timme totalt. Vi har inte någon formell tidsbegränsning för frågorna, men naturligtvis hinner man med fler frågor ju kortare man gör dem.

Första frågan går till riksdagens största parti. Det är Socialdemokraterna som representeras av vice ordförande Susanne Eberstein.

Anf. 4 SUSANNE EBERSTEIN (s):

Tack, statsministern, för inledningen! Kanske vore det också dags att lagstifta om fler kvinnor i näringslivet och bankvärldens styrelser när man ändå är på gång och lagstiftar! Blandade grupper brukar skydda mot orimligheter. Men det var inte det jag tänkte säga, för jag tror inte att statsministern kommer att driva den frågan, tyvärr.

Nära hälften av Sveriges tid som ordförandeland har nu gått, och än så länge har vi kanske inte sett så många konkreta resultat. Det jag skulle vilja passa på att fråga statsministern är: Nu när Barrosos framtid verkar vara klar, hur går det med arbetet med en svensk kommissionärskandidat?

Anf. 5 ORDFÖRANDEN:

Vi gör som vanligt att vi buntar ihop några frågor, och då tar jag som moderat företrädare nästa.

Jag vill också ställa en fråga apropå Barroso. Det är ju i dag kl. 12.00 som Europaparlamentet förväntas rösta om kommissionens ordförande, och tyvärr har vi varit tvungna att vänta ända till nu trots att stats- och regeringscheferna var överens redan i juni. När den finansiella krisen kom och slog till var det debatt inom EU-kretsen och på global nivå om vilka organ som skulle ta tag i det här. Det debatterades under särskilda Euromöten, G20, G8 och diverse olika konstellationer. Hur viktigt är det att få just en EU-27-styrka och hur påverkas det av kommissionens roll? Hur påverkar omröstningen i dag EU:s möjlighet att stå starkt i världen och faktiskt ha den makt på global nivå som EU behöver ha både i krisbekämpning och inför klimatförhandlingarna i Köpenhamn?

Anf. 6 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Jag skulle kunna hävda att detta inte riktigt har med toppmötet att göra, som ju ska handla om finanskris och koordinering av de åtgärder som jag har nämnt, och inte vare sig om dagens omröstning eller en kommande svensk kommissionär.

Min utgångspunkt var att politiken ofta präglas av att ägna sig åt politik – samhällsproblem och viktiga framtidsfrågor – men tyvärr ibland annat. Då handlar det mer om institutionella frågor och namnfrågor. Ordningen brukar vara den att blir man fastlåst i namnfrågor och institutionella frågor minskar det energin och kraften i det politiska genomförandet.

Det var grunden i att försöka få en klarhet så tidigt som möjligt. Det har dessutom byggts på att Europaparlamentet själv hade presenterat sin avsikt att välja en ny kommissionspresident efter valet i juni. Det är fortsatt så att det äger makten över sin egen agenda och att sätta upp på dagordningen när det vill fatta detta beslut.

Det ska enligt de uppgifter som nu finns fattas kl. 12 i dag. Med detta hoppas jag att det ska komma på plats. Det har i så fall den positiva verkan att vi då har en ny kommissionspresident med fullt mandat till starkt stöd för ett svenskt ordförandeskap att kunna agera.

Jag vill heller inte förekomma de många ytterligare steg som måste passeras innan vi kommer att diskutera vare sig en svensk eller andra kommissionärer av det skälet att det fortsatt är institutionell oklarhet kring vilket fördrag vi ska basera den inkommande kommissionen på.

Det i sin tur är återspeglat i att vi ännu inte har fullständig ratifikation i fyra länder däribland ett land som ska folkomrösta den 2 oktober. Framstår det som att jag nu sitter och nu börjar diskutera prematurt den typen av frågor tror jag att det kommer att beskrivas som bristande respekt för de irländska valjarna. Vi får återkomma till den frågan.

Anf. 7 STAFFAN DANIELSSON (c):

Jag tänkte fråga om den så oerhört viktiga klimatfrågan, hur EU ska möta den och hur EU ska driva detta i G20. Vi vet att Sverige är en drivande kraft, vilket vi från Centerpartiet är mycket glada för. Jag vet att statsministern kommer att göra sitt yttersta där.

Det är också kyrkoval på söndag. Hur hänger detta ihop med klimatförhandlingarna? Jo, Svenska kyrkan, där många av oss är medlemmar har bestämda synpunkter på hur EU och Sverige ska satsa i klimatförhandlingarna.

Ärkebiskopen har skrivit brev till statsministern inför flera sådana möten och även inför detta möte och driver att den nivå som EU nu har satt på 2–15 miljarder euro som en utgångspunkt för att få loss spelarna på bordet är för låg. Han hoppas att statsministern ska kunna få fram betydligt mer resurser från EU redan i mötet här och nämner då 35 miljarder per år som ett miljökrav som kan vara en riktlinje.

Vi är alla glada över att det kan gå så snabbt fram som möjligt. Men vi har också en aspekt att verkligheten finns. Ekonomierna måste fungera, och det är många spelare. Jag vill be statsministern kommentera EU:s position, hur pass drivande den är och möjligheterna att nå längre.

Anf. 8 CHRISTER WINBÄCK (fp):

Tack, statsministern. Statsministern har vid flera tillfällen talat om banksektorn och vikten av att den måste fungera. I dag är det svårt för företag att få kapital och kunna låna pengar i bank. Därför är det viktigt att en av frågorna som diskuteras är hur man ska öka tilliten. Vad anser statsministern att Sverige som ordförandeland har för möjligheter att på G20-mötet driva detta till någon form av lyckat resultat? Det är oerhört viktigt framöver för att få hjulen att börja snurra igen.

Anf. 9 ELSE-MARIE LINDGREN (kd):

Tack så mycket för en bra genomgång. Jag vill uppehålla mig vid exitstrategin som statsministern tog upp. Hur sammanhållet är det inom

Anf. 10 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Det var Barack Obama som på G8-mötet i L'Aquila och vid det särskilda Major Economy Forum betonade möjligheten av att föra klimatfinansiering till Pittsburghsmötet, som är under amerikanskt ordförandeskap. Annars har förutsättningarna mest präglats av att man avsåg att föra vidare diskussionen om finansiella regleringar, de finansiella marknaderna och de finansiella institutionerna. Därför har vi avvaktat eller eftersökt om det nu ska tas något tydligt klimatfinansieringsinitiativ. Det kan jag just nu inte hävda att jag är säker på att det kommer att göra.

Det medför inte att det inte behöver diskuteras klimatfinansiering i alla fall. Det finns som den som följer klimatfrågan vet en lång rad frågor som handlar om hur man ska finansiera omställningen som kommer att krävas i utvecklingsländer och utvecklade länder. Det är ofta kopplat till olika finansiella instrument som har använts och som redan var en del av Kyotoprocessen. Det har funnits nya förslag på olika typer av fonder. Det finns ett norskt och ett mexikanskt förslag. Till slut måste något av detta få gillande och världens samling kring sig.

Det är också en strukturfråga. Det handlar mycket om styrning av privata investeringar men naturligtvis även om en del offentliga åtaganden till det. Där har Sverige varit mycket drivande. Det behövs en diskussion om stöd till de minst utvecklade länderna, de som i realiteten i mycket liten utsträckning själva påverkar den globala uppvärmningen men som i större utsträckning redan upplever konsekvenserna av klimatförändringarna. Kring detta måste svaren komma för att få ihop ett globalt svar.

Min attityd i morgon kväll och i Pittsburgh kommer att vara att jag mer allmänt kommer att hävda att de ansträngningar vi just presterar i världen är otillräckliga för att nå fram till det som, om jag får uttrycka det så, kanske trots allt är pudelns kärna, nämligen att vi just nu inte löser klimatfrågan. Vi måste få fram större åtaganden om reduktioner samlat för att klara det tvågradersmål som är ledande för FN:s process och som både G8 och Major Economy Forum i somras enades om bör vara utgångspunkten.

När man summerar åtagandena som just nu görs runt om i världen talar vi om ungefär 15 procents reduktioner i förhållande till nivån för utsläppen 1990 medan man däremot i den FN-ledda processen har sagt att om det ska vara möjligt måste man ligga någonstans i häradet 25–40 procents reduktioner jämfört med 1990. Där kan noteras att det svenska nationella målet i vår samlade energi- och klimatpolitik är ett 40-procentigt nationellt reduktionsmål. Där ligger vi tillsammans med Tyskland, som har ett liknande, längst fram i världen.

Det är därför jag säger i min inledning att detta måste bli ett tillfälle precis som många andra tillfällen som gives. I början av nästa vecka ska jag först vara på FN-toppmöte i New York om klimatet. Sedan kommer FN:s generalförsamling där jag ska tala för EU. Världen kommer nu att behöva ta varje tillfälle för att öka förhandlingstempot när det gäller klimatet beträffande både reduktionsmål och finansiering.

När det gäller kommissionens förslag, för det är just vad det är, har kommissionen lagt fram en finansieringsidé, ett åtagande som ska växa upp till 100 miljarder euro. Vi får hålla ordning på vilken världsvaluta det är. I det här fallet är det 100 miljarder euro fram till och med 2020. Kring detta finns inte några beredda svar från Europas huvudstäder, utan det är någonting som vi måste processa och diskutera.

Jag tycker i grunden att det är bra att det finns siffror på bordet. Siffran liknar för övrigt den Gordon Brown presenterade när jag var i London och han gjorde ett brittiskt klimatinitiativ. Då börjar vi förhålla oss till vilka resurser vi kan tala om. Det måste komma in i den större tratten som jag nu angav och som är del av G20-mötet men som sedan i huvudsak ska bäras av FN-processen.

Som svar på Christer Winbäck fråga känns det som att det nu finns en väldig samling kring att det behövs ytterligare steg för att skapa just denna tillit till det finansiella systemet. Jag tror att alla inser att vi har en ganska ny situation till följd av globaliseringen. De gränsöverskridande finansiellt verkande systemen har en snabbhet och ett genomslag över världen som vi kanske inte riktigt har tagit in.

Vi har sett vad det finns för förtjänster med detta, för det ska man inte tappa bort. Det möjliggör för multinationella företag och för goda idéer världen över att finna en finansiering som annars inte är möjlig. Den samlade globala tillväxten kan om detta hanteras rätt faktiskt bli större. Samtidigt blir det som vi har sett en riskspridning och en snabbhet i processerna för vilka vi nu försöker hitta regleringar och tillsyn för att dämpa och få bättre kunskaper om.

Jag har inte upplevt tidigare i världspolitiken att det finns en sådan grund för och samsyn kring att de här behoven existerar. Det går också nu att formulera ungefär hur den tillsynen ska se ut. Här kommer mycket av svenska goda värden från våra slutsatser av vår egen 90-talskris fram. Det pratas äntligen mycket om transparens.

I en värld där allt ska vara hemligt har man nu insett att det är bra om det är mer öppet och att man ser igenom vad som är goda och bra krediter. Det pratas mycket om tillsynsfrågor. De var också vår slutsats. Man måste ha oberoende tillsynsmyndigheter som kan följa utvecklingen i enskilda institutioner. Det är vad vi nu försöker formulera på europeisk grund och som vi även för diskussioner om i USA.

Jag nämnde bonusbegränsningarna i min inledning. Bonusar måste vara klokt utformade. Det finns en folklig reaktion som är helt förståelig och också en systemrisk i att om man alltför mycket skapar bonusar uppmuntrar kortsiktigt risktänkande. Det känns konstigt för människor att man trots förlustår ändå kan få bonus och att det inte verkar finnas någon som har fattat de verkliga besluten.

I frågor kring detta börjar vi nu se en enighet i hur vi ska hantera det. Bara för att säga det uppenbara: Det är det viktiga. Vi kan inte ensamt nationellt i Sverige reglera vår finanssektor och sedan säga: Nu har vi löst det. Kapital är lättflyktigt. Detta måste göras koordinerat i Europa och helst globalt för att på det sättet kunna få ett större ansvarstagande och bättre fungerande finansmarknader på plats.

För att också vara ödmjuk beträffande detta: Det hindrar inte att vi också har friskrivit världen från kommande finanskriser. Det ska ingen tro. Vi har snarare levt med att vi har återkommande finanskriser ganska

ofta i världen. Det här är den värsta vi har sett under efterkrigstiden. Men vi har haft liknande i Ryssland, i Mexico och i Asien. Vi har en egen svensk och en finsk kris. Vi har sett många exempel på instabiliteten i de finansiella marknaderna och institutionerna.

Det här är kanske det kraftfullaste politiska försöket att ändå dra rätt slutsatser som vi har sett i världen. Därför finns det all anledning att försöka vara konstruktiv och få detta på plats.

När det gäller Else-Marie Lindgrens fråga om exitstrategierna tycker jag att det finns en växande samsyn om att vi måste förhålla oss till de stora underskott som nu finns i världens ekonomier, framför allt i de största länderna. Det har nu vuxit fram. Det finns länder som fortsatt hävdar att man ska ha mer av stimulanser snarare än att diskutera exitstrategier.

När Sverige varit pådrivande i detta tror jag att det fanns en oro för att vi menade att man mycket snabbt skulle ta tillbaka en del av de stimulanser som gjordes. Det gäller både att Riksbanken intervenerar men också de finanspolitiska stimulanser som finns i världens ekonomier. Det var inte det vi försökte säga. Vi försökte bara säga att man måste ha en tydlig exitstrategi med en idé om hur man för till balans. Det kan rimligen inte se likadant ut för alla.

Jag vet att vi pratar om underskott i Sverige. Vårpropositionens angivna siffra för underskott i Sverige är 3,6 procent. Det finns de som säger att det är stort. Då vill jag bara påpeka hur det ser ut i övriga länder. USA har nu för 2010 ett budgetunderskott på 11 procent, i Japan närmar det sig 9 procent, i Tyskland ligger det över 6 procent, och i Frankrike är det uppe i 8 procent. I Storbritannien talar man om 14 procents budgetunderskott.

Det är få som är i den lyckliga position där Sverige befinner sig med god ordning på de offentliga finanserna. Det här är så pass stora underskott att man inte rimligt kan hävda att man på ett år får ordning på detta. Men de är också så pass stora att man inte kan fortsätta att föra diskussioner utan tydliga exitstrategier.

Hur ska man förhålla sig till att man ser till att man tar ned de stora nivåer på underskott som nu finns i vad vi också noterar är världens största ekonomier? Det får stor följdverkan inte bara i dessa länder utan även i andra länder om man inte hanterar volymen i de underskotten.

Därför är en exitstrategi viktig. Nu kommer det att vara en tydlig del av vad som sker också i morgon kväll och på Pittsburghsmötet.

Anf. 11 JACOB JOHNSON (v):

Fru ordförande! Först kan jag notera att alla de länder som statsministern har räknat upp bryter mot EU:s stabilitetspakt, även Sverige som tydligen är bäst i klassen. Det var bara en liten notering.

Jag tänker ta upp två frågor, dels om bonusarna, dels om klimatfinansieringen. Jag noterade med tillfredsställelse i går att statsministern i regeringsförklaringen sade att bonuskulturen som vuxit fram måste få ett slut. Det upprepar han också nu här i nämnden. Det är jättebra. Men jag tycker nog att statsministern talar lite grann med kluven tunga, för vad innebär det egentligen att den ska få ett slut? Den ska revideras något på marginalen. Så uppfattar jag det i verkligheten. Att bonuskulturen ska få ett slut borde väl innebära att vi inte ska ha bonusar i de finansiella sy-

stemen, att en bankdirektör kanske kan dra sig fram på fast månadslön, precis som en statsminister, och trots det ta det stora samhällsansvar som också en bankdirektör har, inte minst med tanke på att det är det offentliga, samhället, som står för den stora risken totalt sett om det krisar.

Hur mycket är statsministern beredd att driva detta krav på att bonuskulturen ska få ett slut? Det är den ena frågan.

Den andra frågan gäller klimatfinansieringen och lite grann de nivåer som diskuteras. Statsministern nämnde siffran 100 miljarder euro per år. Jag har sett att EU kan göra ett åtagande på kanske 14 miljarder euro per år fram till år 2020, det vill säga ungefär 150 miljarder kronor eller, om man slår ut det per EU-invånare – vi är 500 miljoner – ungefär 300 kronor per EU-invånare. Är det tillräckligt? Jag tycker inte att det låter speciellt mycket. EU är världens största ekonomi, och vi måste ju gå före. Jag skulle vilja höra hur statsministern ser på det.

Anf. 12 ULF HOLM (mp):

Fru ordförande! Tack så mycket, statsministern, för din inledning här inför G20-mötet. Jag blev lite bekymrad när det gäller Exit Strategy, framför allt med utgångspunkt från att när G20 träffades senast, i London, beslutade man om ett stimulanspaket på ganska många miljarder dollar. Frågan är: Hur mycket av dem har gått till de riktigt fattiga länderna? Det finns undersökningar som pekar på att det är väldigt lite som har gått till dem. Om statsministern redan nu börjar prata om att vi ska ha en Exit Strategy blir jag lite bekymrad över de minst utvecklade länderna som verkligen lever i fattigdom. Jag kan hålla med om att för medelinkomstländerna är det inga problem att ha en Exit Strategy, men den bör inte gälla de absolut minst utvecklade länderna. De behöver ännu mer stöd, för de har drabbats mycket hårt av krisen. Det bekymrar mig att statsministern inte lyfte upp de frågorna mer.

Den andra frågan gäller klimatet. Jag måste nu göra bedömningen att statsministern var mycket dyster och lät mycket pessimistisk och mer tycks vara en bromskloss. Han välkomnade förvisso att det nu finns ett förslag från EU-kommissionen om en summa, men den är inte tillräcklig. Jag tror att statsministern måste se möjligheterna i klimatfrågan, det vill säga att se till att göra investeringar så att vi kan lösa frågan och samtidigt skapa arbetstillfällen. Det är möjligt. Och statsministern har tidigare sagt att Sverige måste ha ledartröjan, men tyvärr framstår Sverige numera som en bromskloss i stället. Vi borde lägga fram mer konkreta förslag och inte låta andra spelare lägga ut sina förslag. Vi måste ta initiativet. Där har Sverige en oerhört viktig roll som ordförandeland i EU, och den vill jag också att statsministern ska ta.

Anf. 13 CARINA OHLSSON (s):

Fru ordförande! Det här blir en fortsättning på Ulf Holms fråga. Jag tyckte också att det var aningen pessimistiskt i går när vi kunde höra statsministern läsa upp regeringsförklaringen. När det handlade om klimatfrågan kunde vi höra att man ska vara pådrivande och visa ledarskap, att vi i dag har de mest ambitiösa miljö- och energimålen, vilket i och för sig är bra, och att man kan visa på resultat, vilket väl är mycket på gamla meriter, och det är väl inte fel i sig. Men det som jag saknar är att vi ska gå före. Det kändes som att det var en passiv hållning när det sades att vi

inom EU står för den här procentsatsen. Även om det är fakta känns det som passivitet. Jag antar att det är fler än oppositionens partier som sitter och lusläser och ser att orden har makt. Och det var många ord, men när det handlade om klimat var det, tycker jag, för passivt.

Hur tänker statsministern visa ledarskap för att bygga upp förtroende och bra förutsättningar för att Köpenhamnsmötet ska bli så bra som möjligt? Det kommer många signaler, inte bara från svenskt håll utan även från andra länder, som visar på tveksamhet. Då gäller det nog att försöka använda sig av alla delar. När vi nu hör vilka frågor som står på agendan verkar det som att det är tre frågor var och en för sig: klimatfrågan, finanskrisen och arbete och utanförskap. Finns det någon strategi för att koppla ihop dem, så att man verkligen diskuterar hur problemet med arbetslösheten kan lösas, exempelvis genom att investera i klimatet? Statsministern har även en hållbarhetskommision i Regeringskansliet. Finns det några förslag från den som kan vara till hjälp för bra strategier inför de viktiga mötena, så att man bygger upp ett förtroende på exempelvis G20-mötet och de kommande FN-mötena?

Anf. 14 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Det är bra att Jacob Johnson hänvisar till stabilitets- och tillväxtpakten. Den tycker jag är mycket viktig. Den utgår från att man inte får överskrida ett budgetunderskott på 3 procent. Men har också enats om i EU-kretsen att tillfälliga finanspolitiska stimulanser, så länge de är policyriktigt utformade som man påpekade, kan tillåta enskilda länder att under begränsad tid och så länge som det inte handlar om stora avvikelser ha ett större budgetunderskott än 3 procent. Jag är beredd att ta den prövningen oavsett om detta gäller Sverige eller inte. Jag kunde också i regeringsförklaringen i går påpeka att vi har en tydlig förbättring i de offentliga finanserna som vi kommer att presentera år 2011.

Det är bra att vi diskuterar hur Sverige ser ut i förhållande till hur vi ska prövas i stabilitets- och tillväxtpakten. Men det är uppenbart att en lång rad andra länder, nästan alla EU-medlemsstater, befinner sig i en sämre position med betydligt svagare offentliga finanser och större underskott än vad Sverige gör. Då blir det onekligen så att man måste diskutera både Exit Strategy och hur man ska förhålla sig till stabilitets- och tillväxtpakten, av det enkla skälet att om man ligger på nivåer med 11, 14, 15 procentenheters budgetunderskott, som det finns exempel på, vet vi att det är utomordentligt svårt att komma upp till ens nivå 3 procents budgetunderskott. Vi ska också komma ihåg att i länder med dessa stora budgetunderskott sker nu en mycket stor uppväxling även av statsskuldsnivåerna, det vill säga att de i realiteten får en växande ränta att betala som ju lätt blir en gökunge i de offentliga finanserna. Här har vi i Sverige haft den fördelen att vi har kunnat, med ansvar för offentliga finanser, amortera ned och nu har statsskuldsnivåer som ligger långt under det andra Maastrichtkriteriet som handlar om att man inte får ha en större skuldandel än 60 procent av sin ekonomi.

Det är säkert så att Jacob Johnson och jag inte är helt överens i synen på världsekonomin och marknadsekonomin utformning. Min utgångspunkt är att det finns en bonuskultur, en syn på bonusar som inte har folklig förankring. Dessutom har de systemriskar inbyggda i sig. Det är den del av ersättningsutformningarna som för mycket uppmuntrar riskta-

gande och som dessutom innebär en rätt tydlig fördelning som vi inte kan acceptera, det vill säga att när det höga risktagandet leder till stor framgång kan det mycket kort därefter leda till enorma bonusutbetalningar till få befattningshavare eller till vissa aktörer i den finansiella sektorn. När det leder till förluster får det systemverkan i hela samhällsekonomin. Vi har också sett att finansiella institutioner i realiteten på mycket kort tid därmed kan vara konkursmässiga. Då tar inte samma personer som får ut de höga bonusarna det fulla ansvaret för förlusterna, vare sig deras ägare eller dessa höga befattningshavare. Då ringer man staten. Då måste staten gå in med garantier. Då måste staten i en del fall överta ägandet. Då måste Riksbanken förse det finansiella systemet med likviditet. Detta är en obalans. Vi accepterar inte att det är skattebetalarna som ska ta de dåliga dagarna och den egna plånboken som ska få förtjänsten de goda dagarna. Det är detta vi vill försöka rätta till. Då måste vi komma åt kulturen som för mycket uppmuntrar kortsiktig vinst, som inte säger nej till bonusar under förlustår och som inte möter en del andra begränsningar som vi har diskuterat.

Om det med detta som bas går att få en ökad stabilitet och om vi kommer bort från försöket att fördela förtjänst och börda på ett sätt som vi inte accepterar, då har jag i grunden inte så långtgående synpunkter som Jacob Johnson har på hur man utformar sina ersättningssystem i fria företag, i en fri ekonomi. Det är just detta att man inte har ett symmetriskt ansvarstagande och att inte ägare eller ledande befattningshavare fullt ut täcker negativa konsekvenser som för mig är det allvarliga. Och där kanske vi helt enkelt landar på lite olika svar.

När det gäller EU:s andel av den av kommissionen presenterade idén om 100 miljarder euro år 2020 vill jag bara påpeka för nämndens ledamöter att vi i dag inte känner till den exakta EU-andelen. Det beror på att det talas om en EU-andel som kan vara från 10 och upp till 30 procent, och det beror på att vi har angivit två kriterier. Det ena är att det ska vara en bnp-andel, det vill säga att det bygger på landets rikedom såsom den uttrycks i bnp, och det andra ska vara ansvar för egna utsläpp. Jag vill påpeka att här är vi inte ens helt överens inom EU. Det här diskuterar vi med en del medlemsländer. Vi tycker till exempel att det är mer naturligt när det gäller klimatfrågan att länder med stor utsläppsandel tar en större börda, men de tenderar att tycka tvärtom. De tycker att det är viktigare att gå mot att snarare betona bnp-andel. Exakt var man lägger den punkten påverkar hur stor EU:s betalningsandel kommer att bli.

Det här är inte den enda finansieringsdelen av allt som ska diskuteras i form av finansiering kopplat till klimatpolitiken, utan här finns även andra delar som handlar om nationell finansiering och om olika överföringsmekanismer. Det här är en av kommissionen presenterad idé om tillkommande finansiering som vi som sagt ännu inte har fattat beslut om, och vi har heller inte hört från övriga delar av världen hur man ser på den.

När det gäller utformningen av Exit Strategy och hur den drabbar fattiga länder nämnde jag i mitt tal att det är därför vi betonar att man bör komma upp till de åtaganden man har gjort när det gäller biståndsnivåer. FN-systemet har sagt 0,7 procent av bni. Det är mycket få länder som är uppe på de nivåerna. Sverige tillhör ju den exklusiva klubb av länder i världen – jag tror inte att vi är fler än fem – som har 1 procent av bni i

biståndsinsatser. Det är mycket unikt. Men det är naturligtvis viktigt att vi inte ändrar det i det läge som är. Det enkla skälet är, som jag också har angivit tidigare, att jag upplever att finanskrisen har slagit särskilt hårt i många fattiga länder. I realiteten har det finansiella systemet upphört att fungera både för företag och även för stater. De kan i realiteten inte finansiera sina underskott och befinner sig i en mycket svår situation. Därför finns det belägg för den beskrivningen, och man måste också ställa sig den frågan. Det är precis det som vi för fram i förhandlingarna. Vi tycker att en särskild diskussion måste föras om ett stöd som riktas till de minst utvecklade och fattigaste delarna av världen. Det borde vara en del i klimatpolitiken. Det borde även vara en del i de diskussioner som vi nu ska föra i Pittsburgh. Här ämnar jag vara drivande. Men det ska då ses tillsammans med andra ansträngningar som vi också kommer att diskutera.

Jag inser att det för en opposition finns ett behov av att kalla en sittande regering för en bromskloss i en fråga som många tycker är viktig. Jag förstår det. Men jag kan lova er att jag aldrig vid ett enda tillfälle har känt mig som en bromskloss i klimatfrågan när jag har rest över världen och pratat med ledare, tvärtom. Det är jag som för upp frågan på agendan. Det är jag som driver frågan. Det är jag som försöker avkräva positioner av dem jag möter.

Jag har gjort nästan 60 resor utrikes som i princip bara har handlat om klimatfrågan. Med det lilla landet Sverige, vad vi nu kan betyda i de här sammanhangen, har jag investerat mycket som har varit av betydande vikt. Jag har inte gjort det ensam, men någon bromskloss har jag inte varit.

Vi ska inte tappa bort grundproblemet. Det är att det finns många ledare i världen, och även en hel del väljare, som tycker att mycket annat också är viktigt. De har en tendens att berätta det. När jag sitter med Sydafrikas Jacob Zuma berättar han om fattigdom, hiv/aids och problem att komma ur apartheidtänkande – att få vita och svarta att samsas. Jag ska inte säga att han blir lite mer avvaktande när jag nämner klimatfrågans betydelse. Men jag kan säga att man blir lite ödmjuk i de sammanhangen om man ska hävda att här kommer jag med en fråga som är större än allt det du upplever, fast det kanske långsiktigt är sant att detta har en långsiktig verkan som gör att vi måste agera. Man blir ödmjuk när man sitter med ledare som har problem av ett slag som vi inte riktigt upplever i Sverige.

Jag vill samtidigt påpeka att det är möjligt att vara pådrivande och nå framgång. Jag såg att det felaktigt i svenska medier beskrevs att vi inte hade nått en framgång i Sydafrika. Det är inte korrekt. Sydafrika är ett mycket viktigt major economy-land, som ingår i major economy-forumet. Vi fick nu inskrivet i våra slutsatser från det sydafrikanska toppmötet att vi ska ha en global peak på växthusgasutsläppen 2020. Vi ska ha mid-term targets, det vill säga målformuleringar till 2020. Dessutom talade vi om att vi ska ha en reduktion jämfört med 1990 som överskrider 50 procent fram till 2050.

Det här är framgångar i texter med ett mycket viktigt land som inte var möjliga i somras. Då kunde vi bara referera till tvågradersmålet. Detta är tydliga framsteg. Jag uppmuntrade Jacob Zuma att tala med övriga i denna krets av snabbt växande utsläppsländer – de har till och

med särskilda möten – och försöka få dem att acceptera detsamma. Om vi verkligen får hela världen eller 85 procent av utsläppen representerade i en grupp av länder att skriva under på det vi fick Sydafrika att skriva under på nu har vi kommit till ett genombrott i klimatfrågan.

På detta sätt ämnar jag fortsätta. Jag har toppmöten under hösten med Kina, Ryssland, Ukraina, Indien och USA. Vi kommer att vara på plats. Vi kommer att driva klimatfrågan. Men ett dilemma är att det finns mycket av en attityd att klimatfrågan ska bli pengar – pengar som någon annan ska betala till oss. Det handlar då inte om att vi ska göra stora ansträngningar för att minska våra egna utsläpp.

I slutet av alla diskussioner pekar dessutom alla på USA. Det finns all anledning att med intresse följa det som nu sker i USA. Det land som med marginal har de största per capita-utsläppen i världen har ett särskilt ansvar både historiskt och nu för att minska sina utsläpp. Barack Obama har inneburit en förändring av politiken. Men de åtaganden man nu försöker få igenom i den amerikanska kongressen är inte i nivå med dem som sker i Europa, dem som nu har indikerats i Japan eller dem som har diskuterats i Australien. Jag kan lova er att om man inte gör mer kommer världens snabbt växande utsläppsländer att säga: Om inte USA gör mer så gör inte vi mer!

Ni kan tro vad ni vill om en svensk statsminister, men det ändrar inte den logiken. Vi måste få USA att göra ytterligare förflyttningar för att få hela det globala ansvaret att komma på plats.

Jag kommer att använda min röst. Jag kommer att påverka. Nu har jag beskrivit öppet hur det ser ut. Man kan kalla det för pessimism. Men jag har lärt mig en sak i politiken: Ljug inte för väljarna! Dra inte historier! Sitt inte och hitta på saker som inte finns! Berätta i stället hur det ser ut! Hur ser positionerna ut? Hur resonerar de olika aktörerna, och vad är det som kommer att krävas för att nå fram?

Det är vad jag beskrivit för nämnden nu, och det är också det som vi kommer att diskutera under hösten. Sverige kommer att vara starkt pådrivande med allt vi kan för att dra detta till en slutsats. Är det möjligt? Det måste vara möjligt, men jag kan inte utlova att det kommer att vara tillräckligt – inte med det jag vet i dag.

Jag ska säga några ord om Hållbarhetskommisionen. Vi tillsatte inte den med det uttalade syftet att den skulle uttala en policy. Det var viktigt för de ledamöter som ingick att de inte hade krav på sig att samordna och tycka. Det har varit ett diskussionsforum och en viktig källa för mig. Jag har suttit där med ledande forskare, ledande akademirepresentanter och ledande företrädare för näringslivet för att kunna föra dialog och förbereda det hela. Vi har haft ett särskilt kansli som har jobbat mycket med ekonomiska beräkningar av vad som är klimatsmart och vad kostnadseffektivitet kan innebära i klimatpolitik. Det har varit så pass bra och framgångsrikt att vi har bett det sekretariatet stanna kvar för att stödja oss under det svenska ordförandeskapet.

Men kommissionen i övrigt har nu avslutat sitt arbete, och vi fullföljer det hela med mycket av det vi har lärt och diskuterat. Men idén var aldrig att kommissionen skulle föreslå något; vi utformade inte arbetet så.

Tack för det! Vår tid börjar rinna mot sitt slut, men om ni fattar er lite kort ger jag ordet till ytterligare två talare och till statsministern igen innan vi avslutar.

Anf. 16 SOFIA ARKELSTEN (m):

Fru ordförande! Jag hade tänkt fråga om klimatet och finansieringen, men vi har fått ett så fantastiskt uttömmande svar. Det enda ytterligare som möjligtvis skulle kunna vara intressant att veta gäller detta världsmästerskap i positionering som vi ser just nu. Jag tänker egentligen på lite av det som Socialdemokraterna var inne på om man skalar bort det politiska krafset, kommer till kärnfrågan och tydligare kopplar ihop den ekonomiska krisen och den ekologiska krisen. Det har ordförandeskapet gjort tydligt när det gäller eco efficient economy. Är det någonting som möjligtvis skulle kunna komma upp även i Pittsburgh? Alla de andra frågorna är klart och tydligt hanterade. Tack för det!

Anf. 17 MONICA GREEN (s):

Jag vill bara notera att det är självklart att vi behöver hjälpas åt på olika sätt, bland annat därför att Sverige har så hög arbetslöshet. Som statsministern säger har vi en expansiv budget, men vi har även en hög arbetslöshet och en hög ungdomsarbetslöshet – en av de högsta. Vi behöver därför göra någonting här hemma också.

Det är bra att ministern tar initiativ i miljöfrågorna, men jag hörde inledningsvis att han sade att det var Barack Obama som tog initiativ till att det skulle handla om klimat och miljö i Pittsburgh.

Slutligen kommer jag till min fråga. Den handlar om kapitaltäckningskraven på finansinstituten och bankerna. Finansutskottet åker i morgon till både Riga och Tallinn. Både Lettland och Estland är allvarligt oroad och djupt nere i krisen nu, bland annat på grund av att det inte har funnits något som helst krav på bankerna och ingen öppenhet. Det handlar också om den bonuskultur som statsministern säger sig vilja få bort. Det vore bra om vi kommer till handling och att det blir konkreta åtgärder.

Jag undrar över de ökande kraven på kapitaltäckning. Vilka finansiella institut ska omfattas av regleringen? Och hur långt är Sverige berett att gå när det gäller kraven på de andra länderna?

Anf. 18 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m):

Sammankopplingen mellan ekonomi och ekologi har varit väldigt närvarande. I EU:s recovery plan har man diskuterat bland annat detta – att man ska göra rätt typ av investeringar för att få den low carbon economy, en lågutsläppsekonomi, som vi ofta talar om i klimatsammanhang att etablera sig.

Det finns egentligen två synsätt på detta. Vi har ett svenskt-europeiskt synsätt om ett mer aktivt användande av styrmedel. Utsläppshandel, CO₂-skatter och certifikat av olika slag skapar i grunden en marknadssituation som driver på i riktning mot ökad energieffektivitet. Det blir alltså helt plötsligt mer lönsamt att vara klimatriktig därför att prissignalerna blir rätt.

I andra delar av världen, där man inte är lika villig att använda styrmedel, ägnar man sig mer åt att politiskt peka ut vad man anser vara klimatriktigt. Jag vill bara påpeka att det finns en risk med det. Det är därför jag nämnde sekretariatet, som räknar på vad som verkligen är klimatsmart och kostnadseffektivt. Risken är annars att det blir intresseföreträdare som hävdar en massa klimateffekter som man sedan ibland kan diskutera om de verkligen är sanna eller riktiga. Man får göra en lång rad investeringar där klimateffekten ibland är diskutabel.

Med detta har jag indikerat att jag tycker att det är ett sämre svar. Men det är ändå det förhärskande i stora delar av världen att klimatpolitik är att politiskt rikta investeringar till vissa områden.

I USA har man gjort detta på ganska bred front. Där gör man också stora investeringar till den förnybara energin, som är en viktig del av detta. Men även vår synpunkt gentemot USA är att det är i frånvaro av verkliga styrmedel. I Waxman-Markey-lagstiftningen, som har gått igenom i representanthuset men som vi inte vet om senaten kommer att rösta igenom, ligger cap-and-trade, som det heter, förslaget för 2013 i USA. Det är mycket intressant. Då får den största ekonomin i världen och det största utsläppslandet ett riktigt utsläppshandelssystem som vi kan hoppas inte bara kommer på delstatsnivå. Det är så det har diskuterats nu. Det kommer vi i så fall verkligen att välkomna. Då får vi en större sammanlänkning av det slag som Sofia Arkelsten efterfrågar. Det är så jag tror att det måste vara om vi ska kunna ha en växande ekonomi och det ska ske med minskad klimatpåverkan.

När det gäller Monica Greens fråga är syftet att diskutera om man ska höja kapitaltäckningskraven. Det var det jag nämnde; det som sker med stort risktagande är att det egna kapitalet i olika banker och finansiella institutioner ofta är väldigt litet. Då är frågan om man ska ställa krav på att det ska växa. Det gäller naturligtvis alla som har tillåtelse att vara aktiva banker eller finansiella institut. Det är bland annat den typen av hur det sedan ska regleras som vi ska diskutera vidare under hösten.

Monica Greens fråga illustrerar att man inte ska tro att det är alldeles enkelt. Vi kommer till exempel under det svenska ordförandeskapet förmodligen att jobba med en del av den europeiska finanstillsynen hela hösten i förhoppning om att hinna få fram detta till decembermötet. Men det är en ganska komplicerad lagstiftning även när vi ska koordinera detta. Det kommer också att gälla den exakta utformningen av kapitaltäckningskraven och vem man kan ställa de kraven på.

När det gäller Baltikum var det ett viktigt beslut vi fattade när vi inrättade garantistödssystemet i Sverige. Vi utsträckte det då till att också kunna täcka dotterbolags verksamhet i Baltikum. Annars hade det i realiteten uppfattats som att vi hade dragit undan skyddet för svenska banker, som ju är en stor andel av bank- och finanssystemet i Baltikum. Det var en typ av ansvarstagande som var mycket viktigt från svensk sida. Vi förordade också att andra gjorde det just för att skapa en grund för trygghet i sådana ekonomier som dem som finansutskottet snart ska besöka och som har varit ännu mer ansatta av finanskrisen än Sverige.

Anf. 19 ORDFÖRANDEN:

Tack, statsministern, för informationen och svaren! Tack, ledamöterna, för era inlägg, kommentarer med mera!

Min roll är nu att sammanfatta mötet. Det är som sagt inte skarpa beslut på det extra mötet i Europeiska rådet, men vi har nu fått höra regeringens positioner och upplägg inför mötet. Det är det vi förhåller oss till. Jag finner sammanfattningsvis att det finns stöd i nämnden och riksdagen för regeringens upplägg inför fortsatta förhandlingar i dessa frågor. Jag noterar också avvikande meningar från Vänsterpartiet och Miljöpartiet.

Jag tackar er som har tittat och lyssnat och er på läktaren för i dag och påminner om att mötet hålls i morgon. Ni kommer att kunna följa det genom massmedierna men också genom ordförandeskapets webbplats se2009.eu. EU-nämndens möte i dag och övrig dokumentation kommer ni att kunna hitta på riksdagen.se precis som vanligt.

Jag vill uppmärksamma EU-nämndens ledamöter och suppleanter på att statsministerns statssekreterare Gustaf Lind informerar EU-nämnden om utfallet av mötet redan dagen efter, alltså fredagen den 18 september, efter de ordinarie förhandlingarna här i nämnden. Vi kommer också att samlas igen i den här formen inför det ordinarie toppmötet med Europeiska rådet senare i oktober.

Tack så mycket för i dag! Jag förklarar sammanträdet avslutat.

Innehållsförteckning

1 § Europeiska rådet	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN	1
Anf. 2 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	2
Anf. 3 ORDFÖRANDEN	5
Anf. 4 SUSANNE EBERSTEIN (s).....	5
Anf. 5 ORDFÖRANDEN	5
Anf. 6 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	5
Anf. 7 STAFFAN DANIELSSON (c)	6
Anf. 8 CHRISTER WINBÄCK (fp)	6
Anf. 9 ELSE-MARIE LINDGREN (kd).....	6
Anf. 10 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	7
Anf. 11 JACOB JOHNSON (v)	9
Anf. 12 ULF HOLM (mp).....	10
Anf. 13 CARINA OHLSSON (s).....	10
Anf. 14 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	11
Anf. 15 ORDFÖRANDEN	14
Anf. 16 SOFIA ARKELSTEN (m)	15
Anf. 17 MONICA GREEN (s).....	15
Anf. 18 Statsminister FREDRIK REINFELDT (m)	15
Anf. 19 ORDFÖRANDEN	16